

A kocsi vígan zörgött az országúton. A falu végén, karjait az ég felé emelve, mint egy élő tilalomfa, útját állta a kocsinak egy asszony. A lovak felhorkantak és gyökeret vert a lábuk, a magas, sovány, eleven asszonyszobor előtt. Az asszony pólyát tartott a karjaiban. Felvették a kocsiba, hátuk mögé ültették.

— Honnan jössz menyecske?

— Pestről.

— Mit kerestél ott?

— Menekültem. A gyerek ott született.

— Most miért jössz haza?

— A többi is hazajön.

Ó, ijedt ember-bárányok gyáva, ostoba megrémült nyája!

Ő volt, a ruthén asszony, aki szentképeket árult.

Az anya lassan elszenderedett. Ők is elaludtak. Közben beesteledt és megvakult az országút a sötét erdőktől s a felhős ég haragos éjtszakájától. Tébolyodott sikoltás ébresztette fel Ágnest. A ruthén asszony leugrott a kocsiról és futni kezdett visszafelé. Karjában a pólya üresen. Álmában valahol kicsúszott belőle a gyerek. Ennek az asszonynak semmi haszna a győzelemből. Többé sohasem látták a szerencsétlent.

Hajnal volt, amire hazaértek. A kis állomás helyén téglahalmaz, megfeketedett gerendák, pernye, égetett bútorok omladéka, meggörbült acélsínek, rozsdás vasdarabok, törött üvegek. Szemét, por, piszok, korom, sár.

A távolból halk zakatolás. Gyenge robaj, a föld alig észrevehetőleg megrezzent a lábuk alatt. Egy katonamozdony jött lassan, óvatosan tapogatózva a hajnali szürkületben, hogy kinyomozza, meddig járhatók a sínek. Kis, alacsony, szürke páncélos mozdony volt, alig egy kis füstgomolyag röpített ki a torkán ütemes időközökben. Apró, ügyetlen, játékszerű kis mozdony, de erős, köpcös, büszke és hódító volt a felépése. A diadalt, az életet, a feltámadást hozta.

Ágnes szerette volna az esetlen és mégis gőgös kis vaskutyát homlokon csókolni. A mozdony, a mozdony!

(Folytatása következik.)

Surányi Miklós.

FELCSÓKOLOD FÁRADT SZEMEM.

Én nem akarok csodát tenni,

Csak egy szívnék, árva szívnék

Társá lenni.

Kietlen és borús az élet.

Kacagásod tűzöm körül

Bársonypuha vértnek.

Felcsókolod fáradt szemem.

Vándorúton fehérek kezéd

Megkeresem.

Elmondhatják a subánó évek:

Boldog múltás, melybe ketten

Egy ütemre lépnek.

Tamás Lajos.